

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: J. H.
bytem X

zast. advokátem Mgr. Davidem Obenrauchem
se sídlem Kopečná 987/11, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlím Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2024, č. j. JMK 105753/2024, sp. zn. S-JMK 82093/2024/OD/Os,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice („prvostupňový orgán“), ze dne 30. 4. 2024, č. j. MZi-OD/4336/2024/KI, sp. zn. 59/2024 („prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1) písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce měl dopustit úmyslně tím, že dne X v 8:10 hodin řídil blíže specifikované osobní motorové vozidlo po dálnici D52, ve směru jízdy na Brno, kde byl na 11,0 km zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky. Lustrací v registru řidičů bylo zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění. Svým jednáním žalobce porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek mu byl uložen trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců a pokuta ve výši 25 000 Kč.
2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2024, č. j. JMK 105753/2024, sp. zn. S-JMK 82093/2024/OD/Os („napadené rozhodnutí“), bylo prvostupňové rozhodnutí změněno co do formy zavinění stanovené ve výroku rozhodnutí o přestupku. Část výroku *„čímž se dopustil úmyslného přestupku proti zákonu o silničním provozu“* byla nahrazena textem *„čímž se dopustil z nedbalosti přestupku proti zákonu o silničním provozu“*. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrzeno.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že úmyslné zavinění nebylo obviněnému prokázáno. Žalobce nicméně měl a mohl vědět, že pravomocným uložením trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel trestním příkazem pozbyl řidičské oprávnění a že o vrácení řidičského oprávnění je nutné požádat. Tím, že soud podmíněně upustil od výkonu trestu zákazu činnosti a stanovil žalobci zkušební dobu, nedošlo ke vrácení řidičského oprávnění. Žalovaný neshledal důvodnou argumentaci žalobce, že měl být soudkyní poučen při vynesení rozsudku. Soud rozhodující o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nemá vůči žalobci v tomto směru poučovací povinnost. Trest zákazu činnosti byl navíc žalobci uložen trestním příkazem. Ve věci neproběhlo hlavní líčení. Rovněž usnesení o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu bylo žalobci doručováno. Ze spisu neplyne, že by žalobce byl na jakémkoliv jednání u soudu, při kterém by se mu mohlo dostat tvrzeného poučení. Bylo prokázáno zavinění minimálně ve formě nevědomé nedbalosti a materiální stránka přestupku byla naplněna. Potenciální ohrožení zájmů společnosti je pro naplnění společenské škodlivosti zcela dostačující. Nebyly dány zvláštní okolnosti, které by nebezpečnost jednání žalobce zásadním způsobem snižovaly. Je v zájmu společnosti, aby

řidiči neřídili motorová vozidla v době, kdy jim to zákon zakazuje, tedy např. v době pozastavení řidičského oprávnění, zákazu činnosti řízení motorových vozidel či v době, kdy nejsou držiteli řidičského oprávnění.

II. Žaloba

4. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nesprávné, protože je trestán dvakrát za stejný čin. Žalobce jednal v dobré víře a neměl žádné povědomí o tom, že jeho jednání je protiprávní. Žalobce uznává, že naplnil formální znaky přestupku. V tomto případě však nelze dovodit zavinění žalobce, a to ani nedbalostní formou. Navíc jeho jednání nebylo společensky škodlivé, jeho společenská škodlivost je velmi nízká, téměř bezvýznamná. Žalobce odkázal na několik rozsudků Nejvyššího správního soudu týkajících se materiálního znaku přestupku, konkrétně na rozsudky ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2001-77, a ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52. Odkázal též na judikaturu zabývající se aplikovatelností trestněprávních principů a pravidel při posuzování společenské škodlivosti přestupků.
5. Žalobce nevěděl o svém deliktním jednání a s ohledem na zjištěné skutečnosti o něm ani vědět nemohl. Nelze prokázat, že si mohl být vědom, že jízdou ve vozidle se dopustí přestupku, na základě ujištění soudkyně při hlavním líčení. Zbytek trestu lze po půlce jeho vykonání odpustit. Žalobce řídil po pravomocném usnesení o povolení upuštění od vykonání zbytku trestu zákazu činnosti, nikde nebylo obsaženo poučení obviněného o nutnosti toto rozhodnutí správně zprocesovat.
6. Žalobce učinil vše, co mu bylo dáno rozhodnutím soudu, který je jedinou instancí povolnou k meritornímu rozhodování. V sankčním řízení je nutné, aby správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a zejména musí být prokázáno naplnění všech zákonných znaků přestupku. V případě pochybností je nutno rozhodnout ve prospěch žalobce. Za zmínku stojí i účel trestu zákazu řízení všech motorových vozidel. Trest byl řádně vykonán a další trestání žalobce nedává smysl.
7. Žalobce je přesvědčen, že řízení mělo být zastaveno, protože jeho jednání zdaleka nenaplnňuje limitní normu společenské škodlivosti. Žalobce by neměl být trestán dvakrát, když původní trest již řádně vykonal. Uložení dalšího trestu na 18 měsíců nedává smysl a rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé. Žalobce je přesvědčen, že soud by měl tuto nezákonnost napravit, pokud k tomu žalovaný nenalezl dostatek odvahy.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Správní orgány postupovaly zcela v souladu s právní úpravou. Napadené rozhodnutí je správné a odůvodněné. Žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími. Žalovaný proto mimo jiné odkázal na odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů. Žalovaný dále stručně zrekapituloval stěžejní závěry z odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Zejména konstatoval, že v trestní věci se nekonalo žádné jednání, při kterém by se žalobci mohlo dostat údajného poučení, jímž měl být žalobce mystifikován pokud jde o jeho oprávnění řídit motorové vozidlo. Žalobce měl a mohl vědět, že k vrácení řidičského oprávnění nedochází automaticky po vykonání trestu zákazu činnosti, ale že je nutno o vrácení řidičského oprávnění požádat. Ze spisu navíc plyne, že žalobce v tomto směru již učinil patřičné kroky. Není pravděpodobné, že tak žalobce činil proto, aby mu byl vrácen řidičský průkaz (nikoliv řidičské oprávnění).

10. Pokud jde o materiální stránku přestupku, žalovaný neshledal žádné mimořádné okolnosti, které by společenskou škodlivost snižovaly pod nezbytnou míru pro rozhodnutí o vině žalobce za přestupek. Nebylo prokázáno, že se jednalo o ojedinělou jízdu, jak žalobce namítal. Není pravda, že by žalobce neměl žádný záznam v kartě řidiče. Žalobce má v kartě řidiče 5 záznamů. Ostatně v dané věci se jednalo o přestupek spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění, řidičské oprávnění žalobce pozbyl v důsledku pravomocného trestního příkazu, kterým byl žalobci uložen trest zákazu činnosti za jednání spočívající v řízení vozidla pod vlivem alkoholu.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

11. Součástí správního spisu je videozáznam ze silniční kontroly. Žalobce na místě uvedl, že požádal o upuštění od zbytku trestu. Dle 15. 1. 2024 bylo usnesením rozhodnuto o upuštění od zbytku trestu. Žalobci přišel dopis. Žalobce podstoupil psychotest a zdravotní prohlídku a již pouze čeká na vydání řidičského průkazu.
12. Dle trestního příkazu Městského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2023, č. j. 2 T 20/2023-32, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, za což byl odsouzen k peněžitému trestu ve výši 40 000 Kč a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Přípisem ze dne 2. 1. 2024 žalobce požádal o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. Usnesením ze dne 15. 1. 2024, č. j. 2 T 20/2023-55, bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu a žalobci byla stanovena zkušební doba v trvání 2 roků. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 2. 2024.
13. Z výpisu z evidenční karty žalobce plyne, že žalobce má v záznamu celkem 5 záznamů přestupků.
14. Z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 19. 4. 2024 plyne, že žalobce prostřednictvím svého právního zástupce k věci uvedl, že při vynesení rozsudku byl soudem poučen, že po uplynutí poloviny trestu a za předpokladu, že bude mít dopravně psychologické vyšetření a zdrží se řízení motorových vozidel, může požádat o upuštění od zbytku trestu v polovině jeho vykonání. To žalobce učinil. Obdržel usnesení soudu o tom, že může řídit. Z opatrnosti vyčkal, než usnesení nabude právní moci. V usnesení není zmínky či poučení o tom, že rozhodnutí musí být ještě přezkoumáno pověřeným správním úřadem. Ani soudkyně žalobce v tomto směru neinformovala. Žalobce je přesvědčen, že splnil všechny zákonné podmínky pro řízení vozidla. Toto sdělil i hlídce Policie České republiky. Teprve po zastavení hlídkou bylo žalobci sděleno, že o vrácení řidičského průkazu musí ještě úřad formálně požádat. Pokud by to žalobce věděl, samozřejmě by tak učinil a vozidlo by neřídil. Má za to, že po subjektivní stránce se přestupku nedopustil a že jeho jednání nevykazuje takovou intenzitu společenské nebezpečnosti, aby měl být znovu potrestán. Žalobce vozidlo rok neřídil a dalších 18 měsíců považuje z pohledu řidiče, který dostal soudem uloženým povinností, za nespravedlivé a v rozporu se zásadními zásadami ukládání trestu.

V. Jednání před soudem

15. Soud nařídil k požadavku žalobce jednání na 2. 5. 2025. Jednání se uskutečnilo za přítomnosti právního zástupce žalobce a zástupkyně žalovaného.

16. Právní zástupce žalobce uvedl, že pokud je věc projednávána po roce a půl, ztrácí to smysl, neboť jeho klient v podstatě trest vykoná. Apeloval na soud, aby nerozhodoval mechanicky a měl nad věcí nadhled. Má za to, že tato věc je nespravedlivá a soud by měl mít odvahu do toho vstoupit. Pochybnosti o naplnění formálního znaku přestupku zde nejsou a okolnosti, za kterých byl žalobce trestán, je nutno zohlednit. Soudem byl edukován, že může řídit. Rozhodnutí, kterým mu byl zkrácen trest zákazu činnosti, bohužel nemá žádné poučení. Právní úprava je přitom komplikovaná. Žalobce je slušný člověk, má staré rodiče a další extrémní komplikace. Oproti ostatním řidičům, kteří řídí při trestu zákazu řízení, on ten trest již vykonal. Navíc se tím přestupkem ještě „vybodoval“. Soud by měl lidi také vychovávat a pokud je to možné, měl by se jich zastat a dát jim šanci.
17. Zástupkyně žalovaného uvedla, že žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími. Odkázala proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
18. Účastníci řízení neměli další důkazní návrhy. Po závěrečných návrzích soud přerušil jednání a postupoval podle § 49 odst. 12 věta první s.ř.s.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Při splnění podmínek řízení soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v intencích § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).
20. Žaloba není důvodná.
21. Žalobce nerozporuje naplnění formální stránky přestupku. Má však za to, že nejednal zaviněně a nesouhlasí ani s tím, že by jeho jednání bylo společensky škodlivé.
22. Dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“), je přestupkem „*společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“
23. Dle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. „*Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*“ Dle odst. 3 písm. b) tohoto ustanovení je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel „*nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*“ Jedná se o spáchání přestupku v nevědomé nedbalosti.
24. Dle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu může motorové vozidlo řídit pouze „*osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.*“
25. Dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel.
26. Soud se předně zabýval námitkou žalobce, který tvrdil, že jeho jednání nebylo zaviněné. Žalobce měl údajně za to, že musí absolvovat lékařské vyšetření a vyšetření u dopravního psychologa za účelem vrácení řidičského průkazu, nikoliv za účelem vrácení řidičského

oprávnění. Těmito žalobními námitkami se zabýval již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce se přestupkového jednání dopustil minimálně ve formě nevědomé nedbalosti. A soud se s tímto závěrem ztotožnil.

27. Pro přijetí závěru o tom, že se obviněný jednání dopustil formou nevědomé nedbalosti, musí být naplněny současně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008–66). V rámci naplnění druhého znaku se vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012-33). Zpravidla se vychází z obecně uznávaných zásad rozumného člověka, kdy postačí dodržet stanovenou nebo ve společnosti uznávanou míru potřebné opatrnosti.
28. Zákonem nastavený mechanismus, dle kterého je nutno o nabytí řidičského oprávnění požádat, chrání společnost před osobami, které nemají dostatečné schopnosti a předpoklady pro řízení motorových vozidel a mohou být hrozbou pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Do tohoto okruhu osob spadají i ti, kteří své řidičské oprávnění pozbyli z důvodu předchozích prohřešků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35). Zákonem nastavená procedura umožňuje zkoumat zdravotní a odbornou způsobilost řidičů. Navíc zajišťuje efektivní dozor nad výkonem zákazu činnosti. *„Pokud se ten, komu byl uložen zákaz činnosti, chová podle zákona a v zákonem stanovené lhůtě odevzdá řidičský průkaz, ví nebo přinejmenším má a musí vědět, že nedisponuje osvědčením nezbytným k řízení motorových vozidel. (...) Signálem, že opět řídit může, je právě vrácení řidičského oprávnění a následně řidičského průkazu postupem podle ust. § 102 a § 114 zákona o silničním provozu“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).
29. V řízení nebylo prokázáno, že žalobce věděl, že se automaticky nestává držitelem řidičského oprávnění po nabytí právní moci usnesení trestního soudu o podmíněném upuštění od výkonu zbytku jeho trestu. Při zachování potřebné míry opatrnosti však žalobce vědět měl a mohl, že za účelem získání řidičského oprávnění musí o řidičské oprávnění požádat postupem dle § 102 zákona o silničním provozu. Žalobce v minulosti získal řidičské oprávnění. Měl proto znát příslušné právní předpisy, a to včetně postupu potřebného pro opětovné získání řidičského oprávnění, jakož i následků plynoucích z řízení bez řidičského oprávnění.
30. Neobstojí námitka, že žalobce nebyl poučen o povinnosti požádat o řidičské oprávnění. Neobstojí ani jeho tvrzení o neurčitěm ujištění soudkyně při hlavním líčení v trestní věci. Je to totiž právě žalobce, kdo má znát příslušné právní předpisy a neznalost zákona ho neomlouvá. Pokud se v právní úpravě neorientoval, mohl se v tomto směru na správný postup dotázat u příslušného správního orgánu. Jak uvedl rovněž žalovaný, ze správního spisu neplyne, že by se v trestní věci žalobce jakékoliv ústní jednání konalo. Není tak zřejmé, při jakém hlavním líčení se mu mělo údajného poučení od soudkyně dostat. Při zachování potřebné míry opatrnosti žalobce měl a mohl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájmy chráněné zákonem. Jednal proto minimálně v nevědomé nedbalosti.

31. Dále se soud zabýval naplněním materiální stránky přestupku. I touto odvolací námitkou se zabýval již žalovaný. A soud s jeho závěry opět souhlasí.
32. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Jak je ustáleně judikováno, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, či které nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižují, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek, a proto nemá společnost důvod je postihovat (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77).
33. Zájem společnosti je narušen i pouhým vznikem potenciálního nebezpečí, nikoliv až škodlivým následkem. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). Okolnosti snižující nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, musí být posuzovány v každém konkrétním případě.
34. Předně je nutno konstatovat, že žalobce v žalobě neuvedl žádné významné okolnosti, které by společenskou škodlivost přestupkového jednání zásadním způsobem snižovaly. Není pravda, že by žalobce byl osobou bez záznamu přestupkového jednání. Z evidenční karty naopak plyne, že se žalobce dopustil celkem pěti přestupků. Navíc byl v minulosti shledán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky. Ani nedbalostní zavinění není důvodem zásadně snižujícím společenskou škodlivost jednání žalobce. Zákonodárce u přestupku, kterého se žalobce dopustil, nestanovil potřebu úmyslného zavinění, postačuje proto nedbalostní zavinění. Jedná se o jeden ze znaků skutkové podstaty, nejedná se o okolnost snižující společenskou škodlivost.
35. Judikatura týkající se společenské škodlivosti, na kterou žalobce odkazoval v žalobě, se zabývá potřebou zkoumat materiální znak přestupku a aplikovatelností trestněprávních principů a pravidel. Z žaloby neplyne, jak konkrétně je tato judikatura relevantní pro nyní řešenou věc. Napadené rozhodnutí uvedeným obecně platným právním principům odpovídá.
36. Dle již zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35, je zájem společnosti na posilování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu vyšší než zájem jednotlivce na snadném vrácení řidičského oprávnění po spáchání dopravního přestupku. Resp. trestného činu v případě žalobce. Dle Nejvyššího správního soudu „*řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 116/2014-35, či ze dne 5. 12. 2023, č. j. 1 As 199/2023-20). Tento závěr plyne i z nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, ve kterém se Ústavní soud mimo jiné zabýval i vysokou dolní hranicí zákonného rozpětí trestu, jehož protiústavnost neshledal.
37. Soud proto dospěl k závěru, že i v nyní řešené věci byla materiální stránka přestupkového jednání žalobce naplněna. Jednalo se o společensky škodlivé jednání, které se zákonodárce

rozhodl trestat. Nebyla shledána žádná okolnost zásadně snižující společenskou škodlivost jednání žalobce.

38. Žalobce dále tvrdil, že rozhodnutí je nepřípustně tvrdé. Žalobci však byl uložen trest na dolní hranici zákonného rozpětí. Prvostupňový orgán přihlédl k tomu, že žalobce již měl vyřízeny podklady pro vrácení řidičského oprávnění, které mu bylo vráceno dne 12. 2. 2024. Je pravda, že trest zákazu řízení na 18 měsíců a pokuta ve výši 25 000 Kč se může subjektivně zdát být přísný. Legislativní úprava zákonného rozpětí trestů za společensky škodlivé jednání je však výlučně v kompetenci zákonodárce. *Dura lex sed lex*, zákon musí být dodržován bez ohledu na to, jak tvrdý nebo nepříjemný může být. Pokud se zákonodárce rozhodl trestat jednání, kterého se žalobce dopustil danou sazbou, musí správní orgány přestupek trestat v souladu s nastavenými limity. Dle soudu trest uložený správními orgány nebyl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, neboť byl uložen na samé dolní hranici zákonného rozpětí.
39. Není pravda, že by byl žalobce trestán dvakrát za totožné protiprávní jednání. Žalobce byl trestním příkazem shledán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky. Rozhodnutím správních orgánů je žalobce trestán za řízení bez řidičského oprávnění. Jedná se o dvě odlišné skutkové podstaty trestního/přestupkového jednání.
40. K argumentaci právního zástupce žalobce na jednání lze dodat, že obtíže spojené s absencí řidičského oprávnění a jejich dopad na život žalobce byly zkoumány již k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě; nepřiměřená újma však nebyla tvrzena ani doložena. Úkolem soudu ve správním soudnictví není žalobce „vychovávat“, nýbrž chránit jeho subjektivní veřejná práva (§ 2 s. ř. s.). Žádná taková práva nebyla ze strany správních orgánů v případě žalobce porušena.

VII. Závěr a náklady řízení

41. Námitky žalobce soud vyhodnotil jako nedůvodné a neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět; proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. května 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně